

Arrest

nr. 72 630 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathélet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was getrouwd met Z. V. (...) en had twee kinderen, D. M. (...) (O.V. 6.524.906) en D. M. V. (...).

In 2001 besloten u en uw familie om vanuit Grozny naar Kurgan, in de Russische Federatie, te verhuizen. U vermeldt een incident in 2002, waarbij uw man, samen met andere Tsjetsjenen op een bus gezet werd, ergens naartoe gebracht werden om dan later weer terug te keren. Waarom dit gebeurde en of dit in verband staat met de problemen waarvoor u asiel aanvraagt, weet u niet. Op 29 april 2003 werden uw zoon, en zijn twee ooms, Z. V. (...) en Z. I. (...) neergeschoten door een onbekende man. Uw dochter M. (...), die haar broer en ooms naar buiten begeleidde, was getuige van deze moorden en zag het gezicht van de dader. De FSB, zijnde de nationale veiligheidsdienst van Rusland en de politiediensten kwamen ter plaatse en er werd een onderzoek gestart. Noch uw zoon, noch zijn ooms hadden ooit problemen gekend in Tsjetsjenië of Kurgan. U vermoedt dat de dader een Rus was die zijn legerdienst in Tsjetsjenië volbracht had en Tsjetsjenen opzocht in de Russische Federatie met als doel ze te vermoorden. Na de moord op uw zoon verhuisde u terug naar Grozny, Tsjetsjenië. Uw man had echter werk in Kurgan dus hij bleef in Kurgan. Naar aanleiding van de moord op uw zoon schreef u verder brieven naar President Putin en naar de Procureur van Kurgan. Als antwoord op uw brief naar de procureur stelde men dat zij het onderzoek nog steeds liep en dat zij op zoek waren naar de dader. Ook startte u een proces voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Op 26 maart 2004 overleed uw man ten gevolge van hartproblemen in een verkeersongeval te Kurgan. U stelt zich vragen bij zijn overlijden aangezien hij nooit geklaagd had over enige hartproblemen, hij was kerngezond. Daarenboven had hij u voordien gebeld had dat hij bijna wist wie de moord op jullie zoon gepleegd had. Na de dood van uw man had u bang om op één adres te wonen dus besloot u uw huis te verkopen en kocht u een appartement te Grozny, waarvan slechts enkele familieleden wisten dat u en uw dochter daar woonde. Overnachten deed u echter bij familie omwille van uw vrees. Op een dag kwam een man langs die stelde dat het weinig zin had om brieven te sturen en hij raadde u aan om naar Kurgan te gaan en daar ter plaatse de stand van zaken te bekijken,

hetgeen u deed. Samen met uw dochter vertrok u op 31 oktober 2009 en kwam u in Kurgan aan op 4 november 2009 waarna u naar uw hotel ging. Op jullie kamer keek uw dochter uit het raam en zag daar een man die volgens haar de moordenaar van uw zoon was. Even later werd er op de deur geklopt. U vermoedde dat dit de moordenaar was en samen met uw dochter ontsnapte u via het raam. In de trein richting Moskou besloot u dat u niet meer kon terugkeren naar uw land van herkomst en pakte u, samen met uw dochter de trein naar Brest, Wit-Rusland. Daar ontmoette u een zekere V. (...), die u tegen betaling van 2000 euro naar België kon brengen. Op 10 november 2009 kwam u, zonder gebruik van valse documenten en zonder controles ondergaan te hebben, aan in België en vroeg er samen met uw dochter, M. (...), asiel aan. Uw passeur gaf u uw internationaal paspoort en dat van uw dochter niet meer terug. Sinds uw aankomst in België heeft u nog steeds contact met uw twee zussen, die in Chali, Tsjetsjenië wonen. U weet niet of er nog iets gebeurd is na uw vlucht uit uw land van herkomst aangezien u er niet naar geïnformeerd heeft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: het binnenlands paspoort van u en uw dochter, een medisch attest, de overlijdensakte, foto en krantenartikel van uw zoon, uw brief naar President Putin en zijn antwoord, documenten met betrekking tot uw klacht voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens en de brieven van het Openbaar Ministerie van Kurgan.

B. Motivering

U wilt niet terugkeren naar uw land van herkomst aangezien u vreest voor het leven van u en uw dochter. Zij heeft tot tweemaal toe de moordenaar van uw zoon gezien, die nog steeds niet opgepakt is. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw vrees voor vervolging enkel gebaseerd is op uw vermoedens. Zo werd uw zoon, samen met zijn ooms in 2003 vermoord. (CGVS p. 11) U weet de reden niet van deze moorden en stelt dat uw zoon noch in Tsjetsjenië, noch in Kurgan problemen had. (CGVS p. 13) U vermoedt dat hij vermoord werd door een Rus die zijn legerdienst in Tsjetsjenië volbracht had en hierdoor Tsjetsjenen in de Russische Federatie opspoorde om hen vervolgens te vermoorden. (CGVS p. 13) U baseert zich hiervoor op een krantenartikel in verband met de dood van uw zoon en stelt dat er geen andere reden waren waarom uw zoon vermoord zou worden. (CGVS p. 13) Daarenboven gelooft u dat het overlijden van uw man, tevens één van de redenen waarom u asiel aanvraagde, verdacht is zonder enige bewijzen hieromtrent voor te leggen. U gelooft niet dat hij overleed ten gevolge van een hartstilstand omdat hij kerngezond was en nooit over hartproblemen klaagde. (CGVS p. 15) Wat het incident te Kurgan op 4 november 2009 betreft, stelt u enkel dat uw dochter meende de moordenaar op straat gezien te hebben en dat u daarna geklop hoorde op de deur. (CGVS p. 18) U leidt hieruit af dat het de moordenaar moest zijn die op de deur geklopt had. Daarenboven heeft u dit vermoeden niet gecontroleerd en bent u meteen gevlucht. (CGVS p. 19) U stelt verder dat de moordenaar naar u op zoek kan zijn en dat u denkt dat de moordenaar u viseert, zonder hiervoor bewijzen aan te brengen. (CGVS p. 21 en 22) Het Commissariaat-generaal stelt bijgevolg vast dat uw vermoedens over de hele lijn niet ondersteund worden door objectieve bewijzen of aanwijzingen, hetgeen de gegrondheid van uw vrees duidelijk ondermijnt.

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat uw vrees voor vervolging niet enkel gebaseerd is op vermoedens, maar tevens op vermoedens die weinig waarschijnlijk zijn. Zo zag uw dochter, bij de moord op uw zoon en zijn ooms, de moordenaar toen zij amper 15 jaar oud was. (CGVS p. 15) Daarenboven verklaart zij dat die man een kap over zijn hoofd droeg, hetgeen zijn identificatie opmerkelijk moeilijker maakt. (CGVS dochter p. 6) Vervolgens meent zij de moordenaar herkend te

hebben in Kurgan zes jaar later. (CGVS p. 18) U verklaart eveneens dat u niet zeker bent dat het niet de moordenaar was die op de deur klopte, maar dat u geen risico's kan nemen. (CGVS p. 22) Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw dochter nog een kind was toen zij deze man, met kap, zag op de plaats delict. Ook kan u niet aannemelijk maken hoe de vermeende moordenaar u gevonden heeft op de hotelkamer in Kurgan. U stelt enkel dat u dat niet kan weten, dat alles mogelijk is. (CGVS p. 19) Het Commissariaat-generaal stelt opnieuw dat het bijzonder toevallig en weinig waarschijnlijk is dat de moordenaar u en uw dochter, meteen na aankomst in het hotel van Kurgan, weet te vinden. Verder verklaart u dat het overlijden van uw man verdacht is, zonder enig bewijs hieromtrent te leveren. (CGVS p. 15) Uw verklaring dat uw man vermoord zou zijn omwille van zijn zoektocht naar de moordenaar, baseert u enkel op het feit dat hij stierf aan een hartaanval hoewel hij kerngezond was en nooit klaagde over enige hartproblemen. (CGVS p. 15) Opnieuw aanvaardt het Commissariaat-generaal uw vermoedens niet aangezien veel ogenschijnlijk gezonde mensen jaarlijks sterven naar aanleiding van hartproblemen. Daarenboven werd het lijk van uw man, volgens uw religie, direct begraven zonder dat er eerst een autopsie uitgevoerd werd, waardoor de oorzaak van zijn overlijden onmogelijk gecontroleerd kon worden. (CGVS dochter p. 7) Tot slot wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat noch u, noch uw dochter ooit persoonlijk problemen gehad hebben in Tsjetsjenië of Kurgan, voorafgaand aan het incident van 4 november 2009. (CGVS p. 13) Deze afwezigheid van enige problemen stellen uw vermoedens met betrekking tot uw asielproblemen verder in vraag.

Ten tweede, en in het verlengde van vorig punt, kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij eerst nationale bescherming zoekt vooraleer beroep te doen op internationale bescherming. Wat het verdacht overlijden van uw man betreft, tevens één van de redenen waarom u asiel aanvraagde, diende u geen klacht in bij de autoriteiten omdat zijn familieleden zeiden dat u al genoeg problemen had. (CGVS p. 15) Wederom volstaat uw uitleg niet om het Commissariaat-generaal te overtuigen. Er mag immers redelijkerwijs verwacht worden van een asielzoeker dat hij, indien een naaste van hem sterft in verdachte omstandigheden, moeite doet om de waarheid te achterhalen en ter bescherming van de openbare orde, dit voorval meldt aan de autoriteiten, zeker wanneer men vermoedt dat deze dood te maken heeft met zijn eigen asielproblemen. Aangezien u naliert dit te doen, stelt het Commissariaat-generaal zich twijfels met betrekking tot de gegrondheid van uw vrees. Ook betreffende de gebeurtenissen van november 2009 in Kurgan diende u geen klacht in maar besloot u daarentegen meteen te vluchten. (CGVS p. 19) U wilde niet meer in angst leven. (CGVS p. 19) Opnieuw kan uw uitleg niet overtuigen aangezien volgens de Conventie van Genève internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen in casu niet het geval is zoals verder uiteengezet. Uw besluit om meteen te vluchten, zonder eerst nationale bescherming te zoeken, is daarom onaanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot de moord op uw zoon, verklaarde u verder dat u de autoriteiten vroeg om de dader te vinden en een onderzoek in te stellen maar omdat niemand iets deed en niemand er informatie over gaf, richtte u zich tot het Europees Hof van de Rechten van de Mens. (CGVS p. 16) Discriminatie op basis van toegang tot het nationale rechtssysteem kan een grond tot vervolging zijn in de zin van de Conventie van Genève maar het Commissariaat-generaal stelt dat er hiervan in casu geen sprake is. Zo verklaart u zelf, met betrekking tot de moord op uw zoon, dat er een onderzoek gebeurd was en dat de FSB, zijnde de Russische nationale veiligheid, en de politiediensten ter plaatse gekomen waren. (CGVS p. 13) Ook stelt u dat u verscheidene malen brieven stuurde naar het Openbaar Ministerie van Kurgan met betrekking tot de staat van het onderzoek. Echter, de documenten die u aanbracht tonen duidelijk dat het openbaar ministerie zich bezig hield met dit onderzoek aangezien u verscheidene antwoorden van deze dienst naar aanleiding van uw verstuurdde vragen, kreeg. Zo zijn er antwoorden van het Openbaar Ministerie dd. 27 november 2003, 17 november 2003, 19 februari 2004 en 9 april 2007. U sterkt de veronderstelling van het Commissariaat-generaal nog verder door uw verklaringen dat het openbaar ministerie van Kurgan met het onderzoek naar de dood van uw zoon bezig was, en dat ze op zoek waren naar de daders. (CGVS p. 14) Deze feiten bevestigen dat u wel degelijk toegang kreeg tot het nationale rechtssysteem en dat er een onderzoek naar de moord op uw zoon door het openbaar ministerie van Kurgan gevoerd werd. Eveneens werden uw vragen met betrekking tot het onderzoek beantwoord. Daarnaast maakt u nergens melding dat u niet werd toegelaten tot het nationale rechtssysteem of dat u gediscrimineerd werd. Bovendien wil het Commissariaat-generaal opmerken dat het niet abnormaal is dat moordzaken soms lange tijd nodig hebben om opgelost te worden. Eveneens gebeurt het dat zulke dossiers niet opgelost kunnen worden, ondanks het feit dat men een nauwgezet onderzoek voert. Het feit dat het onderzoek naar uw zoon lange tijd in beslag neemt, wijst er op zich niet op dat u gediscrimineerd of niet toegelaten werd tot het nationale rechtssysteem. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u naar aanleiding van de vermeende bedreiging ten aanzien van u en uw dochter, geen of onvoldoende beroep kon doen op uw nationale instanties.

Volledigheidshalve wil het Commissariaat-generaal het volgende opmerken. Zo verklaart u dat u vermoedt geen problemen gehad te hebben in Tsjetsjenië omwille van uw verhuis naar een appartement waar alleen enkele familieleden het adres van kende, na de dood van uw man. (CGVS p. 17) Het Commissariaat-generaal stelt opnieuw dat deze redenering enkel gebaseerd is op uw vermoedens, en vermeldt dat, ondanks het feit dat u het adres van uw appartement geheim hield, toch uw woonplaats ging registreren bij de autoriteiten, bevestigd door de stempel in uw binnenlands paspoort dd. 31 maart 2007, hetgeen op zijn minst opmerkelijk is.

Tot slot attesteren de documenten die u voorlegt, zijnde het binnenlands paspoort van u en uw dochter, uw brief aan de president, de brieven van het Openbaar Ministerie van Kurgan, uw documenten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens op voldoende wijze uw identiteit alsook de gevolgde juridische weg naar aanleiding van de moord op uw zoon. De foto van uw zoon, zijn overlijdensakte en het krantenartikel stellen zijn moord eveneens vast, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Wat het medisch attest betreft, stelt het Commissariaat-generaal dat het van 9 februari 2010, dus meer dan anderhalf jaar oud, is. Verder stelt dit document dat u geheugenstoornissen ondervindt hetgeen geen invloed heeft op deze beslissing aangezien uw asielaanvraag niet is gemotiveerd op basis van incoherenties, vaagheden of tegenstrijdigheden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij

beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “*full jurisdiction*” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: “*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*” Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: “*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*” Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en

dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat zij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing

in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen...*".

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteert verzoekende partij dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partij verwijst naar de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in hun land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.9.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer betreffende de motieven aangaande de grond van het door haar voorgehouden asielrelaas tot een summiere herhaling van dit relaas en tot de vermelding dat haar dochter het gezicht van de dader niet kan vergeten daar zijn hem van op geringe afstand zag en haar dochter nooit heeft verklaard "*dat de dader een kap of een pet droeg, hij had een capuchon*" waardoor haar dochter wel degelijk deze man eveneens herkende op 4 november 2009 en dat de registratie van haar woning bij de Russische wet verplicht is, doch zij niet op dit adres woonde, "*het is zoals hier in België een zwart adres*" aldus verzoekende partij.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met een summiere herhaling van het asielrelaas in gebreke blijft.

Betreffende het louter vermoeden dat de moordenaar voor het hotel in Kurgan op 4 november 2009 stond daar het weinig waarschijnlijk is dat de dochter van verzoekende partij deze persoon zou hebben herkend, beperkt verzoekende partij zich te stellen dat op het ogenblik van de moord haar dochter de dader op geringe afstand had gezien en zij nooit verklaarde *“dat de dader een kap of een pet droeg, hij had een capuchon”*. De Raad stelt evenwel vast dat de dochter van verzoekende partij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 14 september 2011 wel degelijk het volgende verklaarde: *“Hij had zwarte kleren aan en een kap op zijn hoofd.”* (administratief dossier, stuk 17, deel 4). Het betoog van verzoekende partij dat de dader wel een capuchon had doch zijn hoofd niet was bedekt, wordt derhalve door haar dochter in niet voor interpretatie vatbare bewoordingen tegengesproken. De overige desbetreffende motivering van de leeftijd waarop de dochter van verzoekende partij de dader zou hebben gezien op het ogenblik van de moordaanslag, dat de herkenning bij het hotel reeds zes jaar later was, dat het bijzonder toevallig en weinig waarschijnlijk is dat de moordenaar verzoekende partij en haar dochter, meteen na aankomst in het hotel van Kurgan, weet te vinden, en dat zij *stante pede* vluchten zonder ook maar enige klacht te overwegen en derhalve bescherming te zoeken bij de lokale autoriteiten, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Met betrekking tot de motivering dat het op zijn minst opmerkelijk is dat verzoekende partij zich in Tsjetsjenië officieel liet registreren op haar appartement, waarvan zij beweert dat het vermoedelijk dankzij het feit is dat slechts enkele familieleden kennis hadden van deze woonst zij in Tsjetsjenië geen problemen kende, wijst de Raad erop dat het suggereren van verzoekende partij dat zij op dit adres niet detecteerbaar zou zijn daar zij er niet woonde, dit een *“zwart adres”* en dus zuiver registratieadres betreft, totaal niet strookt met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, p. 17), met name dat zij met haar dochter wel degelijk op dit adres verbleef, doch er enkel niet overnachtte. Verzoekende partij houdt voor 's morgens met haar dochter naar het appartement te gaan, er te kunnen buiten komen en er te kunnen gaan winkelen, doch er niet de nacht door te brengen. Het verweer van verzoekende partij dat zij op dit appartement, waar zij officieel was geregistreerd, geen publiek leven zou hebben gehad, is derhalve flagrant strijdig aan haar voormelde beweringen op het Commissariaat-generaal.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststelling dat het voorgehouden asielrelaas integraal steunt op vermoedens, dat daarenboven wezenlijke elementen van deze vermoedens als weinig waarschijnlijk dienen te worden aangemerkt, dat wel degelijk een onderzoek werd en wordt (administratief dossier, stuk 3, p. 14) gevoerd naar de moord op haar zoon en diens ooms waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten niet onwillig zijn de nodige bescherming te bieden, dat verzoekende partij heeft nagelaten een klacht in te dienen naar aanleiding van het door haar als verdacht ervaren overlijden van haar echtgenoot en naar aanleiding van de gebeurtenis van 4 november 2009 en dat verzoekende partij voorhoudt dat noch zij, noch haar familie ooit problemen hebben gekend in de Russische Federatie, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat er in hoofde van verzoekende partij geen vluchtelingenrechtelijke vrees aanwezig is en evenmin reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partij evenwel geen informatie bijbrengt waarmee zij aantoonde dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (Administratief dossier stuk 17, deel 1, *“Subject Related Briefing”*

betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011) niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dient te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wenst te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde *“briefing”* verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot medio 2011.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit internationale rapporten en een bondig internetartikel, en maakt in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken en de uitgebreide landeninformatie (stukken 16 en 17) en dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 14 september 2011 (stuk 3) de kans heeft gekregen om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT